

Війна

Війна забере море людей:
Наших братів, батьків та дітей.
Країну охопило горе і страх,
Життя країни перетворилося в крах.
Полум'я зброї звалило міста,
Люди покинули минуле життя,
Хати палають, згасають серця.
Будем боротись за своє буття.
Рідні брати! Станьмо за мир!
«До бою готовий?» - кричить командир.
Боролися ми до останнього дня,
Чекали, поки зійде рання зоря.
Звільнили ми наші міста,
Вернувся додому, рідна мати моя!
Тиша. Спокій. Горе та жаль...
Грає у мир могутній рояль;
Скінчився страх, скінчилась війна,
Одразу воскреснуть юнацькі серця.

Коханка

Вуста твої такі живі, прекрасні,
Ніжніші очі твої ясні, гарні.
І світ твоєї мрії – це любов.
Така є тепла твого тіла кров.

Красива шкіра та ніжне серце твоє.
Душа твоя – спокій, тихе море.
Його красу на твоєму тілі видно,
Любов твоя живе спокійно, мирно.

Спокійна ти, коли живу з тобою.
І тихо спиш і ніжно в ліжку своїм.
І грає сон тобі сумною пісню.

І гріє щастя твоє душу мою.
І бачиш сенс життя у серці моїм.
І більш за все в твою любов я вірю.

Життя – водиця

Сонце промені пускає;
Життя мене не відпускає.
Я п'ю воду із криниці,
Та злітаються синиці.
Є святая та водиця;
Край гори стоїть криниця.

Життя тримає мою руку,
Оберігає мою душу.
Стереже її життя – в'язниця.
Отакая - от криниця.
Смерть чатує тут мене -
У життя не відбере.

Гарну пісню співають синиці
Біля нашої святої криниці.
Грає веселий дзвін життя,
Не потребує поки каяття.
Життя безцільно не прожито,
Його сенс ще не розкрито...

Рози війни

Звук гармат я чую скрізь,
Люди плачуть, море сліз.
Час прийшов, настали грози,
Чорні в наших клумбах рози...

Вмерло все, навколо тихо,
Люди наші плачуть гірко.
Час прийшов, настали грози,
Чорні в наших клумбах рози...